

(המשך מעמוד 8)

תלת ונמשכת שנים רבות. צריכה לעבור ועדות שונות ואיסטנציות מקומיות. מהר זות וארצות שונות.

גם במיקרה הנוכחי הדבר לקח שנים ארוכות. אין שום דבר שנעשה בחשאי ובמהירות, ואין ביכולתו של אדם בודד להחליט בנושא. משנת 1972 נכנס הטיפול בהכרות השמורה לתהליך יותר מואץ. אולם גם הוא נמשך שנים. באמצע שנת 1977 הופקדה התוכנית סוף־סוף בוועדה המחוזית של מרום הגליל, פורסמו התוכניות בעיתונות ואפשר היה להגיש התנגדויות. ואומנם, כאלה הוגשו ב-26.5.77 על-ידי תושבי בירעם. אולם לישיבה שדנה בנושא איש מהם לא טרח להגיע. גם הם לא טענו כי אין באפשרותם לחזור לכפר עם הכרות היער כשמורה מאחר שחלק זה מעולם לא היה מעובד, ובחלקים שניתנים לרעייה נקבע במפורש שתניתן להם אפשרות זו.

אנו בטוחים כי ידיעות מסוג זה, שהתפרסמו באחרונה בעיתונים, היתה בהן מגמה לנגח אישים פוליטיים, אולם לרשות שמורות הטבע אין שום נגיעה ומגמה פוליטית. היא ממלאת את השליחות היחידה שהוענקה לה על-ידי המדינה: שמירת הטבע ואיכות הסביבה. שני אלמנטים אלה חיוניים לשמירת איכות חיינו ככבד-אדם בעיקר, נוכח ההתפתחות הטכנולוגית המודרנית. אין שום ספק כי מיעד זה, שהוא נדיר ביופיו, ייהנו תושבי בירעם כמו כל תושבי מדינת ישראל, במידה שהוא יטופל ויטופח וישומר על-ידי רשות שמורות הטבע שזהו תפקידה.

יעד שהם, דוברת רשות שמורות הטבע תל-אביב

הסברה דתית

לאסתי דינור מתל-אביב, שמיכתבה התפרסם בעיתונכם (העולם הזה 2137): אכן, את שיגורת בא. החוגים הדתיים בירושלים דאגו לשכפל את קיטעי הכתבה שציננת, שכתב אהרון ככר בידעות אחרונות, והפיצוהו בכל רחבי בירת ישראל. הם גם שיכפלו מאמר אחר של מר בכר בעניין גיוס בנות, שממנו השתמע בצורה חד-משמעית „מוסר“ חיילות צה"ל לדיברי מר בכר וכמרכן שיכפלו החוגים הללו כתבה של סופרו הצבאי של העיתון ידיעות אחרונות הנושאת את הכותרת „הבן מריד את הכיפה והבת מחללת את הצבא“ (על מחקר שנערך מטעם משרד החינוך על נערים ונערות דתיים המתגייסים לצה"ל).

יותר מזה, הם אף גזרו קטעים מסיפורה של העיתונאית הפמיניסטית לסלי הייזל טון צלע אדם. הקטע ששוכפל והופץ ברחבי הבירה נלקח ממדורו של הסופר דן עומר בהעולם הזה, „נמר של נייר“, שנתן את הכותרת לקטע „צלע החייל“. גם אני חשבתי שהדתיים טיפשים, אבל הנה מתברר שהם יודעים גם את מלאכת „ההסברה“ ומנצלים כל מידע למטרות השפלות שלהם.

אהרונה צוקרמן, ירושלים

כלי סערה בקיבוץ

תגובתכם על סיפורי שהתפרסם ב-בקיבוץ, השבועון הפנימי של הקיבוץ המאוחד (העולם הזה 2137), לוקה בחסר. ברצוני להבהיר, כי הסיפור הוא פרי דימוני הפרטי, ללא שום קשר עם האמת. לכן כל דימוין בין הדמויות למציאות הוא מיקרי בהחלט.

השיבותו של הסיפור לגבי, היא הצגת הבעיות החריגות ותגובות החברה בקיבוץ. בעיות אלה יכולות להופיע בצורות שונות ותגובות שונות. נוח וקל היה לי להציג את הרעיון בצורה כזו, משום שהבעיה שהופיעה בסיפורי היא המיקרה היחיד שלא נתקלתי בו, בשום צורה שהיא. לא בקיבוץ, לא בעיר, לא בצורה אישית ואף לא דרך שמיעה.

גם הכותרת הראשית שניתנה לתגובה, „אהבת נשים מסעירה קיבוץ“, היא מוטעית מיסודה לאור האמור לעיל. כמו-כן, לייחס לי תארים כמו „מורה ותימהונית“ ללא שום יסוד — מפני שאיש מהמערכת לא נפגש אתי אישית? כדאי לבדוק ולאמת יסוד זה.

תרז זהבי, חפציבה

למען התענוג...

אני כבר מצאתי את התענוג האמיתי. אירופה, דלת ניקוטין בעישון, עשירה בטעם.

